

[Poul Westergaard.]

et udvalg. Det meget presserende jordprisstigningsproblem fik igen lov til at ligge urørt til skade for både den samfundsøkonomiske og den sociale udvikling.

Det er naturligvis tilsammen resultater, som retsforbundet ikke er tilfreds med, men de er udtryk for, at folketingets øvrige partier altså har haft andre meninger, end vi har, om, hvordan problemerne bør løses.

Jeg vil godt gøre nogle bemærkninger om, hvordan disse resultater er blevet nået. I gamle dage, og det vil altså sige før den 4. december, var det en naturlig ting at rette sin kritik af resultaterne imod den siddende blokregering, hvad enten den var socialdemokratisk ledet eller den var borgerlig, men den helt ændrede parlamentariske situation efter den 4. december gjorde med ét slag den dødsyge politiske kamp for eller imod regeringen forældet. Nu kom ansvaret i fuld udstrækning til at hvile på alle dette tings medlemmer. Der er ikke nogen, der herefter har kunnet undslå sig for dette ansvar, og jeg synes, det var en værdifuld parlamentarisk nyorientering, som vælgerne den 4. december skabte. Trods begyndervanskeligheder hos visse gamle partier, vanskeligheder med at erkende den nye situation, har det jo vist sig muligt for dette ting at gennemføre det, man kalder det nødvendige lovgivningsarbejde, ved hjælp af flertal, der skifter fra sag til sag. Det hilser retsforbundet med stor tilfredshed, og i den udstrækning regeringen Hartling har bidraget hertil, synes jeg også regeringen bør have anerkendelse herfor. Også selv om vi, ud fra vores politiske opfattelse, altså ikke er enige i resultaterne. Den forældede blokpolitik bør aldrig vende tilbage til folketinget.

En af de ting, der har vanskeliggjort arbejdet i den nye parlamentariske situation, er, så vidt jeg kan skønne, den opløsningsret, som statsministeren har, og som han hen ad vejen jo også flittigt har rumsteret med. Retten til at udskrive valg er jo noget, statsministeren har ifølge vores forfatning, og det kan vi ikke ændre, men jeg tror alligevel, det ville befordre samarbejdet i denne nye parlamentariske situation, hvis statsministeren måske i fremtiden ville befri os fra denne evige valgrummel. I Norge har statsministeren ikke en sådan opløsningsret, og

jeg synes også, at dette ting bør indstille sig på, at vi er valgt til at gøre det nødvendige arbejde, så vidt muligt i en hel valgperiode. Jeg siger dette til statsministerens velvillige overvejelse og naturligvis til alle partiernes velvillige overvejelse. Retsforbundet har hele tiden været — og vi er det fortsat — parat til på saglig politisk måde at deltage i arbejdet. Vores 5 mandater giver jo ikke megen magt, men vi håber alligevel, at vi hen ad vejen med vore gode argumenter vil kunne påvirke udviklingen i en bedre retning. Foran os ligger der nemlig store opgaver. Der ligger først og fremmest den opgave, at vi i sommerens løb skal have saneret hele den offentlige udgiftspolitik for at nå frem til besparelser, som kan give mærkbare indkomstskattelettelser, skattelettelser, som borgerne sukker efter, og som er nødvendige for at vende den skæve udvikling. Vi er parat til at gå ind i dette arbejde efter de retningslinjer, der ligger i vores omfattende skitse til socialt forsvarlige besparelser til omkring 5 mia kr.

Vi skal have saneret skattepolitikken, og der er træk i regeringens reformplaner, som ligger på linje med vore ønsker, men hvis regeringen i den forbindelse fortsat pusler med tanker om en kraftig momsforhøjelse — det ved jeg ikke om den gør, men hvis den gør det — vil jeg da bare sige, at den skal ikke på forhånd regne med os her.

Men først og fremmest må der gøres noget effektivt ved inflationen. Jeg beder folketinget om at forstå, at de gammeldags midler med højere skatter og afgifter, som jo hviler på filosofien om, at staten må begrænse borgernes forbrug, duer ikke længere, hvis de da nogen sinde har duet. Over for stigende skatte- og afgiftsbyrder, over for løbende fordyrelser af de daglige leveomkostninger, som jo følger af en forkert boligpolitik, som følger af den uhæmmede jordspekulation, og som følger af utilstrækkelige konkurrenceforhold, over for disse evige pres på lønindkomsternes værdi har lønmodtagerne i dag ikke anden udvej end at kræve lønforhøjelser; så stiger omkostningerne og priserne igen. Derfor må dette ting nu til at tænke i nogle nye baner. Skattetrykket må lettes ved at begrænse det offentlige overforbrug og de ufortjente gevinster, som gennem de galoperende jordprisstigninger tilfalder nogle få og gør os alle fattigere; de må